

LA BEATIFICACIÓ D'UN PAPA EXCEPCIONAL

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Aquest 1 de maig es preveu a Roma una gran aflluència de gent dels cinc continents – sobretot de Polònia- per assistir a la cerimònia de beatificació de Joan Pau II, en aquest segon diumenge de Pasqua que ell mateix va voler que fos dedicat a la Divina Misericòrdia, sobre la qual va escriure una de les seves encíclicues, la titulada *Dives in misericordia*, és a dir, Déu ric en misericòrdia. Es dona a més la circumstància que la mort li arribà exactament la vigília d'aquesta festa, el 2 d'abril de 2005.

Amb aquesta beatificació es fa realitat el desig manifestat per moltes persones en ocasió de la mort del Papa polonès. Tothom deu recordar una fotografia molt divulgada que mostrava una pancarta a la plaça de Sant Pere que demanava que fos declarat “Santo subito”. Ara aquest desig es fa realitat.

El procés per a la beatificació de Joan Pau II, tanmateix, s'ha fet seguint les normes que exigeix l'Església abans d'eleva un dels seus fills o filles a l'honor dels altars. Benet XVI ha declarat en diverses ocasions que no té cap dubte sobre la santedat del seu venerable predecessor.

Com ha explicat el cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el Sant Pare actual només ha fet, en aquest cas, dues excepcions al procediment habitual. En primer lloc, establint una dispensa de la regla segons la qual un procés de beatificació no pot ser obert fins que passin almenys cinc anys de la mort de l'interessat. I després, com ha explicat el mateix cardenal, a aquesta causa se li ha concedit una *via prioritària*, evitant l'espera a què obliga el gran nombre de causes de beatificació i de canonització que arriben a Roma.

D'aquesta manera, la beatificació del Papa polonès té lloc només sis anys després de la seva mort, un veritable rècord que només ha igualat la mare Teresa de Calcuta, contemporània de Joan Pau II, morta l'any 1997 i beatificada l'any 2003. Teresa de Calcuta, recordada per tothom, fou la fundadora de les Missioneres de la Caritat, presents també a la nostra ciutat de Barcelona amb una meritòria labor en favor de les persones més necessitades, en una fundació que va obrir la mateixa fundadora en una de les seves estades a la nostra ciutat.

Aquestes dues beatificacions tenen una mateixa conseqüència: ens fan la santedat més propera. El reconeixement de l'Església no recau sobre persones llunyanes en el temps, que coneixem gràcies a la història i a les seves biografies. Aquestes beatificacions ens posen davant dels ulls uns sants i santes que han estat contemporanis nostres, que hem vist i amb qui en certa manera tot –gràcies sobretot als mitjans de comunicació- podem dir que hem conviscut.

És bo que la santedat se'ns faci propera, perquè la santedat és el veritable tresor de l'Església i, com va dir el Concili Vaticà II, és la vocació de tots els cristians, sigui quin sigui el seu estat de vida i la seva missió. Amb el testimoni dels sants es manifesta la mateixa santedat de l'Església i es continua l'obra de la salvació. Els sants i les santes

són veritables testimonis de la fe i sempre han estat font i origen de renovació en els moments més difícils.

Roma viurà avui, segons totes les previsions, un d'aquells grans esdeveniments, caracteritzats per una gran participació popular, que van marcar el llarg pontificat de Joan Pau II. I podem ben dir que, gràcies als moderns mitjans de comunicació, aquesta beatificació serà seguida a tot el món. Com va dir Benet XVI, en comunicar als fidels la beatificació del seu predecessor, del qual ell fou un dels més propers i estimats col·laboradors, "tots els qui el van conèixer, tots els qui el van apreciar i estimar, seran feliços amb l'Església per aquest esdeveniment".

UN GRAN DIA PER AL MÓN

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Aquest diumenge, 1 de maig, és un gran dia per a tothom, perquè serà beatificat Joan Pau II, una personalitat de relleu mundial que va contribuir a fer la nostra societat més lliure. Ho és per a l'Església, que veu com és glorificat un Papa que la va governar a cavall entre el segle XX i el XXI. Per a mi, personalment, és un dia d'acció de gràcies a Déu per aquest gran Pontífex que, el 2004, em va cridar a l'episcopat i a servir així l'Església a Tarragona.

Recordo de manera entranyable les meves trobades amb ell, ja ancià i malalt. Tenies la impressió de trobar-te davant d'algú per a qui no resultes una simple visita. El seu secretari, Stanislaw Dziwisz, explica que tenia a l'abast de la mà un gran atlas geogràfic en el qual estaven indicats els països i les diòcesis d'arreu del món. I diu que ell procurava saber-se de memòria tots els noms dels responsables de les diòcesis, de manera que «quan rebia els bisbes, no havien de recordar-li ni tan sols d'on venien».

Però no només la trobada amb cada bisbe era per a ell una cosa especial, també ho era el diàleg amb cada persona. Hereu de la filosofia personalista i, sobretot, un veritable pare, en cada ésser humà veia l'empremta de Déu.

Abans d'anar a dormir, explica també el seu secretari, s'acostava a la finestra de la seva estança i, sense que ningú pogués adonar-se'n, beneïa Roma traçant el signe de la creu mentre mirava la ja despoblada plaça de Sant Pere. Aquesta benedicció a tots es concretava en el seu amor per cada persona, fos o no catòlica o ni tan sols cristiana. En una trobada multitudinària amb la joventut a París, un noi li va dir que era ateu. Quan va tornar a Roma el portava encara en el pensament i va demanar si era possible que es localitzés a França aquell jove per escriure-li i mirar d'atraure'l a la fe.

Ningú no li resultava estrany. L'ecumenisme era per a ell un fruit natural del seu amor per la humanitat i per cada persona en particular. Va ser el primer Papa que va visitar una sinagoga, la de Roma, i el primer que va entrar en una mesquita, la de Damasc. El primer també que va voler una trobada amb totes les grans religions, que va ser a Assís. Quan es proposava fer un d'aquests gestos, no faltava algun col·laborador que l'avisés del perill que no fos ben entès, però desestimava l'advertiment; per a ell tothom era germà en Crist, que va venir per a la salvació del món.

L'Església el proposa avui, en beatificar-lo, com un exemple de santedat, de persona coherent amb la fe que va viure de manera excelsa les virtuts cristianes. Que el seu exemple, tan proper —un Papa que hem vist i tocat— ens serveixi per advertir que la santedat no és cosa d'un altre temps, que a tots crida el Senyor a no tenir por d'«obrir les portes a Crist», com ens ho va demanar aquell llunyà any 1978 quan va ser elegit per governar la nau de Pere.

EL DO ECLESIAL DEL NOU BEAT EL PAPA JOAN PAU II, EL GRAN

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

Aquest diumenge primer de maig de 2011 quedarà històricament marcat per la solemne i multitudinària beatificació del Papa Joan Pau II a Roma, presidida pel seu immediat successor, el Papa Benet XVI, estret col·laborador seu en aquell llarg pontificat, el tercer més llarg de la història: 26 anys, 5 mesos i 17 dies. Exultem amb tota l'Església per aquest nou beat, donat com a intercessor nostre i model de santedat i de coherència en el servei a Déu i als homes!

1. La vida de Karol Wojtyła va estar tota ella marcada per l'acció de la gràcia de Déu. Nascut a Wadowice (Cracòvia) 18.5.1920, orfe de mare als 9 anys, fill de la catòlica Polònia, obrer, estudiant, resistent als nazis, actor de teatre, seminarista clandestí, sacerdot (1.11.1946), professor rigorós i amic dels estudiants, bisbe auxiliar molt jove (1958) i després arquebisbe (1964) de Cracòvia, pare conciliar del Vaticà II, Cardenal de Pau VI (1967), elegit Papa el 16.10.1978, als 58 anys, i que va morir a Roma el 2 d'abril de 2005.

És el tercer més llarg pontificat de tota la història, amb escrits i encíclics molt importants, més la promulgació del nou Codi de Dret Canònic, el Catecisme de l'Església, la Reforma de la Cúria i del Còncil·le, i la creació d'un nou misteri del Rosari. Als tres anys de pontificat sofrí un terrible atemptat (13.5.1981) i perdonà l'autor. Convocà l'oració interreligiosa per la pau a Assís (1986), ajudà Solidarnosc i l'alliberament del comunisme (1989), aixecà la seva veu contra la guerra d'Iraq, visità la sinagoga de Roma, Terra Santa i els països musulmans. Convocà les Jornades Mundials de la Joventut, el gran Jubileu de l'any 2000, i féu multitud de viatges, parlà centenars de llengües (entre elles el nostre català) i valorà les cultures minoritàries. Sabé viure amb normalitat les malalties al Gemelli, i l'ancianitat amb xacres. I al final digué: «deixeu-me marxar!». El seu lema episcopal «Totus tuus», «Sóc tot vostre... per mitjà de Maria» (expressió de St. Lluís M. Grignon de Montfort), sintetitza la seva vida unida al Crist.

2. El seu procés de beatificació ràpid però exhaustiu i rigorós, que ha obeït el clam del poble (fem-lo sant de seguida!) ha portat que avui el tinguem ja com a model i intercessor. Certament que el model de santedat és Jesucrist, l'únic mitjancer, i la Verge Maria per gràcia. Els beats i sants són «reflexos» d'aquesta santedat, en un temps, època i circumstàncies diverses. Ells són la radicalització evangèlica d'algun aspecte de la humanitat salvada, i no en tots els camps de la vida humana. Ara el tindrem com a intercessor prop de Déu. Són belles les paraules premonitòries pronunciades pel

Cardenal Ratzinger a l'homilia de les seves exèquies: «Podem estar segurs que el nostre estimat Papa està ara a la finestra de la casa del Pare, ens veu i ens beneeix.»

3. Fou un «gran» apòstol de la fe. Pastor zelós i generós, que «va confirmar la fe dels germans» (Lc 22,32) i Apòstol de Jesucrist. Valent defensor de la Veritat enfront d'ideologies que destrueixen la vida, la família i la persona humana, amb els seus valors i dignitat (nazisme, comunisme, terrorisme, capitalisme salvatge...). Sempre portador d'esperança a les persones i al món. Treballador incansable per la pau, pels drets de les persones i dels pobles. Visqué amb confiança la malaltia, la vellesa i la creu. I ens ensenyà l'amor tendre i filial de la Verge Maria. Home de fe coherent i d'autenticitat, sempre lliure, que ara se'ns presenta més gran que els claroscurs que també ell visqué, com tota persona feble i temporal. Estimà l'Església, la seva comunió i unitat, i ens la féu estimar, especialment als joves, fent visible al món d'avui la bellesa de la fe catòlica. Beat Joan Pau II, pregueu per nosaltres!

EL PAPA DE L'EVANGELI DEL TREBALL

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

La beatificació del papa Joan Pau II en aquest diumenge ha tingut i tindrà lectures des de moltes diferents perspectives, també perquè en aquest dia coincideixen altres celebracions com la vuitada de Pasqua i el diumenge de la Divina Misericòrdia. Però jo vull convidar a viure-la a la llum de l'encíclica del mateix Joan Pau II, «Laborem exercens», de la qual anem a celebrar el 30è aniversari, perquè tampoc no podem oblidar la data en què s'escau, l'1 de maig, i el seu significat per al món del treball.

Tot llegint en el seu primer paràgraf —«l'Església considera un deure seu recordar sempre la dignitat i els drets dels homes del treball, denunciar les situacions en les que són violats els seus drets, i contribuir a orientar aquests canvis per tal que es realitzi un autèntic progrés de l'home i de la societat»—, ens vénen als ulls del cor tantes històries de treballadors en atur que fan aquest document de la màxima actualitat.

Si fem cas de les dades que dóna el Departament de Pastoral Obrera de la CEE, ens trobem —entre altres— amb l'augment de l'atur de llarga durada que afecta els majors de cinquanta anys, el creixement de l'atur femení i l'agreujament de la situació dels joves que busquen el primer treball, sense oblidar les repercussions d'aquesta situació sobre els immigrants.

Igualment preocupant és la situació dels pensionistes, agreujada per la necessitat de fer front a deutes i crèdits dels fills, o a l'ajuda subsidiària que es veuen obligats a aportar al fer-se càrrec de l'alimentació i sosteniment dels néts.

L'encíclica «Laborem exercens» de Joan Pau II defensa que el treball humà és una clau, pot ser la clau essencial, de tota la qüestió social, si la mirem des de la perspectiva del bé de l'ésser humà (cfr. núm. 3). I també ens ajuda a veure que no es pot parlar de la dignitat de la persona, ignorant la dimensió i la realitat del treball

humà (núm. 23). D'aquest plantejament de la primacia i dignitat sagrada de la persona en deriva la prioritat del treball sobre el capital (núm. 15) i sobre la tècnica (núm. 5).

Penso que una bona manera de festejar la beatificació del papa Joan Pau II fóra dedicar una certa atenció a l'encíclica citada: reflexionant-hi i traient-ne alguna conseqüència operativa.

EL SERVENT DE DÉU JOAN PAU II

+ Agustí Cortés

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Tot just avui deixarem oficialment d'anomenar a Joan Pau II "servent de Déu", doncs és costum que un cop l'Església declara "beat" a un fidel, sigui aquest el títol que se li hagi d'aplicar. Aquesta declaració o beatificació, en efecte, expressa la convicció de l'Església del fet que un cristià, a la vista de la seva trajectòria de vida, del seu relleu testimonial davant el poble de Déu i el poder de la seva pregària intercessora, gaudeix de la presència de Déu en la glòria, és benaurat o beat.

Tanmateix desitjaríem que Joan Pau II no perdés el títol de "servent de Déu". Aquest títol l'acreditava, no només com a cristià, amb la causa de beatificació iniciada i reconegudes les seves "virtuts heroiques", sinó també com a bisbe de Roma i pastor de l'Església Universal. Perquè el ministeri del Papa, segons la fórmula clàssica, és el de ser doblement servent: el papa és "servent dels servents de Déu". I una de les virtuts més excel·lents de Joan Pau II fou precisament que per a ell aquest títol no era una mera fórmula, sinó tot un programa de vida ministerial.

Tot i així, encara caldria fer un aclariment important. Ell, que era amic de fer gests que transmetien missatges, en la primera o en una de les primeres aparicions públiques després de ser proclamat papa, responia a la multitud que li aclamava, assenyalant insistentment el seu bàcul en forma de creu, on hi havia el crucificat. Darrerament llegia un interessant llibre, *Historia de una amistad*, de la metgessa psiquiatra Wanda Poltawska, on l'autora narra la trajectòria de la relació de profunda amistat, d'ella primer i després del seu marit Andrzej Poltaski i la seva família amb el sacerdot Karol Wojtyla, bisbe i papa. La primera trobada amb ell va ser decisiva. Havent tornat de l'experiència terrible del camp de concentració nazi de Ravensbrück i sentint-se incapaç de superar mil traumes que li havia produït aquell infern, es va confessar amb ell. Immediatament va experimentar dues impressions determinants de la seva decisió de continuar parlant: sentir-se perfectament escoltada i entesa i haver estat convidada a acudir a l'única font de salut, que és Jesucrist, quan el sacerdot li va dir, no que tornés a veure'l, sinó que anés a missa a l'endemà i cada dia. Era doncs un sacerdot centrat absolutament en Crist: "vivía en Déu, no es donava ell mateix, sinó a Crist mitjançant la seva pròpia auto-donació". Era, doncs, per damunt de tot, veritable servent de Crist.

Des d'aquesta actitud entenem el seu gran crit: "No tingueu por, obriu les portes a Crist". Si Joan Pau II ha resultat un papa providencial ha sigut per:

- El seu esforç de tornar la confiança a l'Església, la seva llibertat i la seva seguretat en la fe.
- Haver-ho fet apel·lant constantment al retorn a Jesucrist.
- Haver llançat des d'aquí a l'Església amb un nou impuls missioner.

Donem gràcies a l'Esperit que ens va regalar aquest home fort i apassionat per Crist i per la humanitat com a pastor universal. La seva veu i el seu testimoniatge segueixen ressonant avui i el Poble de Déu se'n gloria, tot lloant el Pare, que continua conduint la seva Església.

LA BEATIFICACIÓ DE JOAN PAU II

+ **Josep Àngel Saiz**
Bisbe de Terrassa

Aquest diumenge es viu a Roma un fet de gran repercussió arreu del món: la beatificació de Joan Pau II. Si la seva mort atragué a la Ciutat Eterna una gran multitud de pelegrins, en especial joves, també es preveu que succeirà el mateix amb motiu de la seva beatificació.

S'ha escollit per a la cerimònia d'avui el segon diumenge de Pasqua, que enguany coincideix amb el dia primer de maig. Aquest diumenge també s'anomena *de la Divina Misericòrdia*, una celebració instituïda pel mateix Joan Pau II, que dedicà a la misericòrdia de Déu una de les seves encíclicues, la titulada precisament *Dives in misericordia*, això és, Déu ric en misericòrdia. A més es dona la circumstància que la mort del papa Karol Wojtyła s'escaigué exactament la vigília d'aquesta mateixa festa, el 2 d'abril de 2005.

Aquesta beatificació fou anunciada pel mateix Benet XVI als fidels congregats a la plaça de Sant Pere per a la pregària de l'*àngelus*, el 16 de gener. Aquell dia el Papa, en anunciar la beatificació del seu "estimat predecessor", afegí que "tots els qui el conegueren, tots els qui l'apreciaren i l'estimaren, seran feliços amb l'Església per aquest esdeveniment".

Segurament molts recordeu una fotografia que donà la volta al món en ocasió del traspàs del Papa: uns joves sostenien una pancarta a la plaça de Sant Pere que deia en italià: "Santo subito". Era una prova de la gran estimació suscitada per la figura de Joan Pau II al llarg dels 27 anys del seu pontificat.

Així conclou el procés de beatificació, que ha seguit totes les normes de l'Església i que s'inicià només dos mesos després de la mort del Papa. Solament fou derogada la norma que exigeix que hagin passat cinc anys des de la mort del servent de Déu fins al moment que s'inicia el procés de beatificació. El mateix Joan Pau II autoritzà aquesta excepció per a la mare Teresa de Calcuta, traspasada el 1997 i beatificada el 2003.

La finalització del procés ha estat possible pel reconeixement del miracle, per la intercessió de Joan Pau II, d'una guarició "inexplicable per a la ciència" viscuda per una religiosa francesa, Marie Simon-Pierre, que patia la malaltia de Parkinson, la mateixa malaltia progressiva que dugué el Papa polonès a la mort. La malaltia de la religiosa

desaparegué del tot després que ella i les religioses de la seva comunitat –les Germanetes de les Maternitats Catòliques- invocaren la intercessió del Papa que tant havia fet en defensa de la vida des de la concepció fins a la seva fi natural. Malgrat les pregàries de les religioses, la salut de la germana Simon-Pierre s’anava degradant, però la seva superiora li deia una vegada i altra: “Joan Pau II no ha dit encara la seva darrera paraula”. I aquesta darrera paraula arribà la nit del 2 de juny de 2005, quan la germana Maria sentí el desig d’aixecar-se i escriure alguna cosa. Llavors ja no ho podia fer a causa de la seva malaltia. Quedà sorpresa en observar que escrivia quasi amb normalitat i a la missa del matí següent tingué plena consciència de la seva guarició i suspengué el tractament. Ara continua la seva tasca habitual al servei de la família i la vida, que és la missió de la seva congregació. “He estat guarida –ha afirmat- per tal de seguir al servei de la vida.”

La beatificació de Joan Pau II em sembla que ens apropa la santedat com el gran signe de credibilitat de la fe cristiana. I ens invita també a donar gràcies a Déu per aquest gran servidor de Déu, de l’Església i del món que fou Joan Pau II.

JOAN PAU II: TESTIMONI DE L’ESPERANÇA

† Javier Salinas Viñals
Bisbe de Tortosa

Quan l’Església proclama la santedat d’un dels seus fills, tota ella es vesteix de llum i de festa, puix així celebra la força transformadora de l’Evangeli.

Aquest diumenge la nostra mirada es centra en Roma, on el papa Benet XVI declararà beat a Joan Pau II. Un esdeveniment esperat per molts i coherent amb la trajectòria de qui ha estat, durant el seu llarg pontificat, un testimoni de l’esperança en les promeses de Déu, fonament d’una humanitat fraterna i reconciliada, oberta a un futur marcat per una nova vida en la qual «Déu serà tot en tots» (1Co 15,28).

Una de les preocupacions més presents en el cor i en l’acció del papa Joan Pau II va ser l’atenció als joves. En la seua primera visita a Espanya, el 3 de novembre de 1982, va parlar així als joves reunits a Madrid: «En totes les meves visites pastorals, en les diverses parts del món, he volgut sempre reunir-me amb els joves. Ho faig per la gran estima que us tinc i perquè sou l’esperança de l’Església, no menys de la societat». Més endavant, afirmava adreçant-se als allí reunits: «Els joves espanyols, ¿seran capaços de mirar amb valentia i constància envers el bé; oferiran un exemple de maduresa en l’ús de la seva llibertat, o es replegaran desencantats sobre si mateixos? La joventut d’un país ric de fe, d’intel·ligència, d’heroisme, d’art, de valors humans, de grans empreses humanes i religioses, ¿voldrà viure el present oberta a l’esperança cristiana i amb responsable visió de futur?» I acabava: «No m’heu desil·lusionat, segueixo creient en els joves, en vosaltres. I crec, no per afalagar-vos, sinó perquè compto amb vosaltres per difondre un sistema nou de vida. Aquest que neix de Jesús, Fill de Déu i de Maria, i el missatge del qual us porto.»

Durant aquesta setmana passada, i de forma especial aquest dissabte i diumenge, molts joves de la nostra Diòcesi han acompanyat la Creu de la Jornada Mundial de la Joventut. Una proposta amb la qual es va comprometre a fons el papa Joan Pau II, i de

la que nosaltres esperem assolir el fruit d'una vida més plenament cristiana entre els joves i en totes les comunitats. És el mateix Papa qui ens impulsa a continuar amb la gran tasca de transmetre la fe. Aquestes paraules seues tenen el valor d'una proposta: «Si als joves se'ls presenta Crist amb el seu veritable rostre, ells ho experimenten com una resposta convincent i són capaços d'acollir el missatge, fins i tot si és exigent i marcat per la Creu. Per això, vibrant amb el seu entusiasme, no vaig dubtar a demanar-los una opció radical de fe i de vida, assenyalant-los una tasca estupenda: que es facin “sentinelles del matí” (cf. Is 21,11-12) en aquesta aurora del nou mil·lenni» (NMI, 9). Beneït siguis Senyor, en Joan Pau II has manifestat la força del teu amor.

BEAT JOAN PAU II, EL GRAN

† Romà Casanova
Bisbe de Vic

El temps de Pasqua de l'any de gràcia del Senyor 2011 s'inicia amb un gran regal de Déu: la beatificació del papa Joan Pau II, mort el 5 d'abril de l'any 2005. Per als qui hem pogut escoltar, veure, tocar, estimar i obeir al papa Joan Pau II, és un regal immens de Déu poder veure com aquest diumenge segon de Pasqua, dia 1 de maig, el papa Benet XVI l'ha declarat entre els benaurats que són al cel contemplant la glòria de Déu i són intercessors nostres davant el Pare, *Dives in misericordia*, ric en misericòrdia.

Aquesta nostra generació hem rebut el gran regal, no solament del seu llarg i fecund pontificat, sinó el de veure com el Senyor ens el torna a donar com a beat, com aquell que té relació des del cel amb tots nosaltres. El record i les vivències experimentades al llarg dels anys del seu ministeri de successor de sant Pere, en la nostra infantesa, joventut i maduresa, tornen a tenir una nova força, per a tornar a llançar-nos a l'aventura de mirar Jesucrist i tornar a remar mar endins, en la nova evangelització, a la qual ell, tantes vegades, ens urgia.

La data de la seva beatificació el dia 1 de maig, segon diumenge de Pasqua, és, per voluntat del papa Joan Pau II, el diumenge de la Divina Misericòrdia. En aquest diumenge l'evangeli segons sant Joan ens porta a contemplar com el Senyor ressuscitat alena damunt dels seus apòstols dient-los: *Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats*. La Divina Misericòrdia és la font de la redempció de la humanitat i aquesta té la seva expressió en el perdó dels pecats. El qui acull l'amor misericordiós de Déu amb cor humil serà salvat. A l'hora de les primeres vespres d'aquest diumenge passava d'aquest món a la casa del Pare.

La data de l'1 de maig també ens recorda la celebració de sant Josep Obrer, aquell que fou *Redemptoris custos*, el custodi del Redemptor, i que amb la suor del seu front va mantenir la família de Natzaret. Aquest jorn en tot el món se celebra el Dia del Treball, en què recordem els qui han donat la vida per la dignitat del treball; per això és també providencial que ell, que fou obrer en la indústria i va ensenyar a l'Església i al món la dignitat del treball humà i de la realitat social, sigui en aquest dia beatificat.

El dia 1 de maig, en la tradició devocional de l'Església, comença un mes especialment dedicat a Maria, la Mare del Senyor. A ella es va unir molt fortament el papa Joan Pau II, quan ja des de petit es va quedar sense mare, i a ella encomanà el seu episcopat i el

seu pontificat, *Totus tuus*, tot teu. En la seva encíclica *Redemptoris Mater* ens la va fer descobrir amb una mirada nova i profunda ben unida al seu Fill, *Redemptor hominis*, el Redemptor dels homes. I en la carta apostòlica *Rosarium Virginis Mariae* ens va encoratjar a contemplar els misteris del nostre Redemptor des dels ulls de Maria, resant els misteris del rosari, als quals ell va afegir els misteris de llum.